

Nyt joka ikisenä aamuna piru pääsi päällä tasapainoilee,
röntäsateessa pururadalla niskavilloissa tempoilee,
ja nuoruus menee,
vanhuus tulee,
kauas kaikki muu karata saa,
vaan joka talvi, kevät, kesä, syys
palaa syyllisyys.
Joka talvi, kevät, kesä, syys
palaa syyllisyys.
Ja pyytää syyllisyys:

"tule tänne synnin suden luo,
syyllisyyden musta malja juo."
"Ei, en tule, pahasta puhdas oon!"
"Siispä puhallan ja puhkun itsetuntosi kumoon."

Tarhan pihamaalla pienokainen.
Kovin viaton,
räkänokkainen,
kiikkuu
eikä aavistaa saata,
kuinka suuri voima liikkuu,
nurkan takaa sinua tarkkailee tuo
ja mustaa maalia juo.

Se tulee tuttavaksi tänään,
et toisin päättää vois.
Se päättää, milloin tulee,
eikä lähde pois.
Nurkkiin nukkumaan kipuaa,
mustaa maalipurkkia kuljettaa,
ja juuri kun kaikki oli, kuten pitikin olla
se suhersi seinään: mitäpä nolla?

Nyt joka ikisenä aamuna piru pääsi päällä tasapainoilee,
röntäsateessa pururadalla niskavilloissa tempoilee,
ja nuoruus menee,
vanhuus tulee,
kauas kaikki muu karata saa,
vaan joka talvi, kevät, kesä, syys
palaa syyllisyys.
Joka talvi, kevät, kesä, syys
palaa syyllisyys.
Joka talvi, kevät, kesä, syys
pyytää syyllisyys.

"tule tänne synnin suden luo,
syyllisyyden musta malja juo."
"Ei, en tule, pahasta puhdas oon!"
"Siispä puhallan ja puhkun itsetuntosi kumoon."

Sillä syyllisyys kuuluaista rakastaa,
se voimaa vammoistamme ammentaa,
pian niistä pesää rakentaa:
viereen tuvan
valmistuvan jo näen
huoneet vierasväen

kunnes tuikkaat talonsa alle tulen hyvän,
sen huomaat hämmentyvän.

Nyt joka ikisenä aamuna piru pihalla vihaansa viuhtoo vaan.
Räntäsateessa, pää kohmeessa kauhoo lunta ikkunaan.
Tulkoot irveet, pilkkakirveet,
haavaa ei ne tehdä voi,
kun vaikeroi viluissaan syyllisyys
ja varjoissa vaanii,
siellä sinua se osoittaa,
vaan kulkee karavaani,
tavoittamattomiin taivaltaa.
Jää hyvästi, syyllisyys.